

Mi a mozdony?

1303

— Na, tudod-e? — kérdezi útitársam, *Agoston Géza*, a nagykorúsi fiatalember. — Nos, mit nevezünk mozdony-nak?

— Hm, micsoda kérdés — mondom a mindentudók biz-
tonságával — hát a mozdony
vasúti szerelvények vontatá-
sára alkalmas erőgép.

Kihúszom magam, mert igen
elégedett vagyok, hogy én
már definíciónak álcázott
megállapításokat is tudok
produkálni. Ezt bizony nem
gondolnád volna, kedves ba-
rátom! Ám a válasz meglep.

— Nem jó.

— Ja, persze, kihagytam,
hogy „amely gőz-, Diesel-és
villamos meghajtású lehet”.

— Nem jó.

— Akkor már csak egy
marad.

— Mi?

— Amít édesanyámtól tan-
ultam kisgyermek korom-
ban: gőzpőfőgészeti tovalő-
ködőnc. (Ha neked a komoly
dolgok nem kellene!) —

— Nem jó.

— Többre nem futja az
eszemből. Mondj jobbat.

— Mozdonynak nevezzük
azt a járművet, amely a sín-
ről kézi vagy gépi erővel há-
rom perc alatt nem távolít-
ható el.

— Soha nem találtam vol-
na ki. És ezt honnan tudod?

— Tanultuk.

— Kik?

— Mi, a hallgatók. Be va-
gyok iskolázva.

— Hova be?

— Segédtiszti tanfolyamra.
Jön a kalauz, kezeli a je-
gyemet, Gézának csak bő-
lont, látván a szétnyitott szol-
gálati igazolványát.

— Vasúti segédtiszt leszel?

— Az. Ahhoz tanulunk
ilyesmiket meg még sok min-
dent, matematikát, forgalmat,
kereskedelmet. Nekem pél-
dával legjobban a vasútföld-
rajz tetszik. Ismerni kell az
összes vonalat. Tudni kell,
mondjuk, hogyan jutsz el
Ménfőcsanakról Battonyára
vagy Lakitelekről Kiskörére.

— És hogyan?

— Honnan?

— Lakitelekről.

— Hát először is innen,
hol is járunk most? Petőfi-
szálláson? Na, hát innen Kis-
kunfélegyházára, onnan a
szolnoki vonalon Lakitelek,
Szolnok, Kisújszállás, Kisúj-
ról a vámosgyörkivel Abád-
szalók, Kisköre.

— Ez miért kell?

— Hogyan dolgozzon az
ember, ha nem ismeri alapo-
san azt, amivel foglalkozik?
Egy állomásról bárhová küld-
hetek árut, de nem mindegy,
merre menő vonatra kerül.
Én szolgálattevő leszek, s
lehet, hogy épp ezzel foglal-
kozom majd. Tájékozottság
nélkül megette a fene az
egészet!

Lassít a vonat. Géza ki-
hajol az ablakon.

— Sárga. A sárga jelzés-
nél a jelzőnél megengedett
legnagyobb sebesség a negy-
ven kilométer.

— Ezt is kell tudni?

— Hajjaj! Ezt az F-egyes
utasításból okítják. F-1 az
a jelzési utasítás. De van az
F-3-as, az meg a forgalmi
biblia.

Percek alatt kazalra való
alapismerettel zúdítt nyakon
„efhármasztól” kereskedelmi,
pénztárkezelési ismeretekig,
kocsifeladástól a jelzőálláso-
kig, sárga-zöld, zöld-sárga
lámpasor, tolatásjelző meg
minden, amelyekből csak
annyit tudok, szakmai fertő-
zöttségtől mentes agyammal
felfogni, de jó, hogy ilyen
alaposan megtanítják azon az
iskolán — s főleg, hogy nem
nekem!

— Szeretted ezt a szakmát?

— Persze. Pedig minden

akartam lenni, csak vas-
utas nem! De most már lá-
tom, hogy jól választottam.
Érdekes dolgokat tanulunk.

— Miért nem akartál vas-
utas lenni.

— Az őszám is az, ő in-
kább lebeszélte, mint rá. Vas-
utas — sűsűvasutas, mindig
ez volt az eszemben.

— Hogyan jöttél mégis ide?

— Méregeből.

— Mire haragudtál?

— A főnökeimre. Nagykő-
rösön a Gépipari Szövetke-
zetben dolgoztam maróként.
Vácon érettségiztem gépipari
szakközépben, aztán vissza-
jöttem Kőrösre. Megválasz-
tottak KISZ-titkárnak, vesz-
temre. Nem tetszett, hogy túl
sokat jártattam a számat,
sok dologba beleszóltam. Ki-
toltak velem, mindenki ka-
pott fizetésemelést, én nem.
Még csak azt sem mondha-
tom, hogy azért, mert érett-
ségizett voltam, hiszen ve-
lem együtt hárman voltunk
középiskolát végzett melő-
sök. Bedühödtem, elmentem
az állomásfőnökségre, van-e
felvétel? Volt.

— Az iskolára?

— Nem. Oda csak fél éve
járok, s pont most egy éve,
hogy a vasútnál vagyok.
Először egy hónapig csak az
utasításokat kellett böngész-
nem. A főnököm időnként
kikérdezett mit tudok. Ké-
sőbb darabszámláló lettem.
Ornnan küldtek bentlakásos
iskolára, Szegedre.

— Meddig tart a tanfo-
lyam?

— Kilenc hónapig. Január-
ban kezdődött, a vizsgák ok-
tóberben lesznek.

— Mit csinálsz, ha végzel?

— Mindent. Beoszthatnak
szolgálattevőnek, lehetek
pénztáros, árukezelő, málhá-
zó... nem tudom.

Szeged, végállomás. Amint
a peronon a kijárat felé
igyekezünk, mellettünk száll
ki a masiniszta. Eszembe jut
valami.

— Mondd, mi a mozdony-
vezető?

— Ez a legegyszerűbb!
Mozdonynak minősülő jármű
vezetésére jogosult személy.

Személy! Naná, majd gyors!

Igriczl Zsigmond